

13	Kuo išskirtinis organizuotas nusikalstamumas?
15	Organizuoto nusikalstamumo ištakos
17	3-iojo skyriaus kriminalistai
21	Darbas kaip nuolatinis mūšis
26	Nepamirštos senos bylos
34	Akistatos su žudikais
41	Kriminalistų mokymai
45	Tyčinis nusikaltėlių įžūlumas
47	Kriminalistų akiratin patenka „daktarai“
49	Ar Lietuvoje buvo mafija?
52	Kriminalistų taikiklyje – „daktarų“ gauja
55	Nusikaltėliai rasdavo užtarėjų
60	Kratos ir „daktarų“ sulaikymas
64	Lūžis „daktarų“ byloje
69	Psichologinio ryšio menas
72	Kaip kalėjo „daktarai“
75	Henytės rašiniai
79	Komisarų pasakojimai
80	Svečio iš Latvijos galas
83	Vadeivos jautėsi mafijos krikštateiviais
86	Šeštųjų skyrių įkūrimas
90	Kriminalistų darbo slaptumas ir pavojai
92	Išskirtinis 6-ojo skyriaus statusas
97	Kova su pareigūnų korupcija
104	Konspiracijos gelmės
108	Kova su nusikalstamumu ir KGB
113	Žvalgybos arsenalas
116	Inkasatorių medžiotojas
116	Pirmasis epizodas
117	Antrasis epizodas

- 117 *Trečiasis epizodas*
- 118 *Ketvirtasis epizodas*
- 119 *Kraujo pėdsakai*
- 120 *Gaudynės prasideda*
- 123 *Sulaikymo drama*
- 124 *Naujas pėdsakas*
- 126 *Spąstai užsitrenkia*
- 128 *Apdovanojimai už tris eurus*
- 130 *Amžina mįsle likęs nužudymas*
- 136 *„Valstiečių mafija“*
- 139 *Gintaro vagystė*
- 149 *Kriminalistams – ne vien padėkos*
- 152 *Laisvės vaisius skynė ir nusikaltėliai*
- 158 *Komisaras tampa įkaitu*
- 161 *Išpažintis nesitikint išgyventi*
- 163 *Organizuoto nusikalstamumo voratinklis verslui*
- 167 *Teisėjų ir advokatų klystkeliai*
- 170 *Ko viešai nepasakoja kriminalistai*
- 172 *Visuomenės aistras kurstančios bylos*
- 177 *Nusikalstama veikla – paveldima profesija?*
- 182 *Samdomu žudiku virtęs kryždirbys*
- 187 *Politinių permainų vėjai*
- 194 *Nepriklausomybę gynė ir milicija*
- 200 *Sunkios dienos po sausio įvykių*
- 203 *Iš milicijos – į policiją*
- 208 *Kriminalinė policija kuriasi ir kovoja*
- 213 *Banditų sandėriai ir konkurencija*
- 215 *Gaujas telkė baimė*
- 223 *Liudininkai ir slaptieji agentai*
- 228 *Platus kriminalinės policijos tinklas*

- 232 Žvalgybos menas
- 237 Konspiracijos paslaptys ir pavojai
- 240 Vilkolakio siautėjimai
- 245 Sovietų imperijos galas
- 251 Politiniai vėjai ir skersvėjai
- 257 Kriminalinės policijos vadovybės valymai
- 261 Kriminalistai – politikų manipuliavimo aukos
- 265 Slogios paieškos
- 270 Mėnesiai Policijos akademijoje
- 274 Kvietimas tapti prezidento patarėju
- 278 Prezidentūros kūrimasis
- 284 Patarėjų rūpesčiai ir vidinės trintys
- 289 Svečiuose pas amerikiečius
- 292 Į Lietuvos istoriją įrašyti įvykiai
- 296 Valstybę sukūrė nužudymai
- 299 Aštrus banditų tramdymo ginklas
- 302 Pasitraukimas iš Prezidentūros
- 303 Bankų kreivų veidrodžių karalystėje
- 306 Kaip gimė „Ekskomisarų biuras“
- 313 Naujas posūkis į politiką
- 318 Politikams būtini tvirti stabdžiai
- 322 Policinės valstybės šmėklos
- 327 Politinis kovos su korupcija vėzdas
- 331 Kirčiai Valstybės saugumo departamentui
- 333 Žvalgybininkų keliai ir klystkeliai
- 337 Įstatymų gimdymo kančios
- 343 Prezidento Rolando Pakso apkalta
- 347 Naujosios sąjungos nuosmukis
- 349 Profesionali politika ir politikieriai
- 353 Policijos vadovų karjeros vingiai

IŠ KRIMINALISTO GYVENIMO	357	Tuštjbė, melas, šmeižtas politikoje ir gyvenime
	362	Teisėsaugos darbą lengvinę įstatymai
	368	Teisėsaugos institucijų pertvarka
	373	Šleivi kreivi, smulkmeniški įstatymai
	376	Įstatymai ir realus gyvenimas
	381	Politinės kelionės
	388	Vladimiro Žirinovskio klounada Europoje
	390	Baigiant ilgą kaip šimtmečiai pašnekesį...

Šio pasakojimo apie Lietuvos kriminalinės policijos kovą su organizuotu nusikalstamumu sumanymas išaugo iš kriminalisto Alvydo Sadecko, likimo valia atsidūrusio ir politiko kailyje, pokalbių su žurnalistu, rašant taip ir nesukurto vaidybinio televizijos filmo scenarijų.

Ne vieną gyvenimo dešimtmetį kriminalistikai skyręs A. Sadeckas mane, žurnalistą Valdą Bartasevičių, pakvietė susitikti su garsiausias ir kartu siaubingiausias Lietuvos organizuoto nusikalstamumo grupuotes sudorojusiais ir jų narius į teisiųjų suolą sudodusiais Lietuvos kriminalinės policijos pareigūnais. Pokalbiai su darbo valandų neskaičiavusiais, neretai ir savo sveikata ar net gyvybe rizikavusiais, daug mačiusiais ir išgyvenusiais vyrais taip įsirėžė į atmintį, kad išgirstų istorijų jau buvo neįmanoma pamiršti, nors ir neatsirado filmą galinčios finansuoti televizijos.

Dalis kriminalistų darbo realijų, jų veiklos ypatumų ir detalių, gaujų vadeivų ir narių psichologinių portretų buvo panaudota „Lietuvos ryto“ dienraštyje publikuotame vaidybinio filmo „Monstrai“ scenarijuje – daugiausia remtasi Panevėžio „tulpinių“ grupuotės nusikaltimų išaiškinimo istorija, bet pasinaudota ir kitų gaujų siautėjimo faktais.

Tačiau tai buvo ne dokumentinis pasakojimas, o tik literatūrinė improvizacija pavojingiausių Lietuvos nusikaltėlių sutramdymo tema.

Neįgyvendinus vaidybinio filmo sumanymo, atkuriamosios dokumentikos filmų ciklą apie kriminalistų darbą Lietuvos televizijoje pagal A. Sadecko idėją sukūrė prodiuseris Edmundas Jakilaitis. Patys Lietuvos kriminalinės policijos biuro pareigūnai žiūrovams pasakojo apie Panevėžio „tulpinių“, Klaipėdos „gaidjurginių“, Kauno „daktarų“ gaujų nusikaltimų tyrimus, buvo detaliai išanalizuoti ir vaidybiniais epizodais atkurti nusikaltėlių bei kriminalistų veiksmai.

Dėmesys sutelkiamas į nusikaltimų išaiškinimo intrigą, kartu atspindėta kriminalistų veiklos specifika, darbo metodai, profesiniai principai, savitas jų gyvenimo būdas. Vis dėlto kriminalinės Lietuvos praeities tema dar neišsemta nei filmuose, nei keliuose išleistose dokumentinėse knygose.

Atskira nepažinta erdvė – politikos ir kriminalinio pasaulio sąveika, ekonominių procesų įtaka nusikalstamumui. Politiku tapęs A. Sadeckas galėjo iš vidaus stebėti šiuos ryšius, jam teko rengti įstatymus, kuriais kurtos teisinės prielaidos užkardyti nusikaltėlių gaujų veiklą.

Natūralu, kad pačiame šių procesų sukuryje buvęs kriminalistas, vėliau politikas A. Sadeckas ne kartą buvo raginamas rašyti prisiminimus, kuriais jis, tiesioginis įvykių dalyvis, liudytų svarbius neseniai šimtmečio įkūrimo jubiliejų minėjusios Lietuvos kriminalinės policijos istorijos puslapius. Vis dėlto imtis memuarų A. Sadeckas vis atsisakydavo, manydamas, kad jo prisiminimai gali būti suprasti kaip savo veiklos ir asmenybės sureikšminimas. Mudviem kalbantis apie kriminalisto profesijos ypatumus, kurie iš esmės nepakito ir keičiantis visuomeninei politinei santvarkai,

A. Sadeckas prisipažino sukaupęs daug dar niekur neskelbtos informacijos ir galiausiai sutiko jos dalį paviėšinti ŗioje knygoje. Tik iŗkėlė sąlygą – tai turi būti ne jo memuarai, o pokalbis apie Lietuvos kriminalistus, Organizuoto nusikalstamumo tyrimo tarnybą, pareigūnus, kurie visais laikais, nepriklausomai nuo politinių aplinkybių ir skersvėjų, gynė visuomenę.

Pokalbiai virto interviu knyga, ŗurnalistas, kaip smalsus ŗmogus iš gatvės, sutikęs patyrusį kriminalistą, vėliau tapusį ir įtakingu politiku, klausinėja, kaip susikūrė nepriklausomybę išsikovojusios Lietuvos kriminalinė policija, kokios jos iŗtakos, kokie tyrimo metodai taikomi iki ŗiol, kuo ypatinga ŗi profesija, kuri jos atstovams tampa ir gyvenimo būdu.

Neapėjome ir politikos. Tai ir neįmanoma pasakojant, kaip Lietuvos kriminalinė policija pereinamuoju laikotarpiu iš totalitarinės valstybės visiŗkai kontroliuotų ekonominių santykių į laisvosios rinkos ekonomiką įstengė paŗaboti išsikerojusį organizuotą nusikalstamumą.

ŗį pasakojimą nusprendėme praplėsti ir keliomis iš Lietuvos kriminalistų išgirstomis sudėtingų nusikaltimų išaiŗkinimo istorijomis, bylų tyrimo epizodais, nusikaltėlių psichologijos, elgsenos detalėmis.

Atkuriamosios dokumentikos ciklo „Nematoma Lietuvos istorija“ prodiuseris E. Jakilaitis pasiūlė filmų idėjos autoriui A. Sadeckui išleisti dar ir pasakojimų knygą tuo pačiu pavadinimu. Nors filmų ir knygos turinys skiriasi, atspindimi ir kitokie įvykiai, justi netiesioginis ryŗys – skvarbus kriminalisto ŗvilgsnis į nematomą nusikaltėlių pasaulį, kurį jis turi paŗinti ir paŗaboti bet kokia kaina.

Taiŗi, skaitytojau, kviečiu į susitikimą su Alvydu Sadecku...

Valdas Bartasevičius

o pakvietė atvykti visų institucijų, kurios turi dorotis su krizėmis, vadovus“, – užsiminiau prezidentui. Jis pakraipė galvą: „Ačiū Dievui, kad kol klausėtės Vašingtone teorijų apie krizes, Lietuvoje neįvyko tikra krizė.“

Į Lietuvos istoriją įrašyti įvykiai

V. B.: Tačiau netrukus, 1993-ųjų vasarai einant į pabaigą, iš tiesų kilo grėsminga krizė, vadinamasis Pakaunės maištas, kai prieš A. Brazausko ir jo partijos valdžią nusiteikęs ginkluotas krašto apsaugos savanorių būrys išėjo į mišką. Juos kurstė dešinieji politikai. Galėjo būti pralietas ir kraujas...

A. S.: Laimė, derybų su šiais savanoriais grupei vadovavo nuosaikus, bendravimo gebėjimų turintis Seimo narys Nikolajus Medvedevas. Toje grupėje dirbau ir aš, ir Egidijus Bičkauskas. Ilgai posėdžiaudavome, aptarinėdavome, kaip reikėtų elgtis. Tai buvo labai pavojingas įvykis. Su maištavusiais savanoriais pavyko taikiai susitarti, nes ir kita politinė jėga, kurią jie norėjo grąžinti į valdžią, suprato, kaip liūdnai visa tai gali baigtis valstybei.

Iš savo šaltinių gaudavome informacijos apie grėsmes, pranešdavau prezidentui. Kartą pasiekė žinia, kad jam ilsintis Nidoje prieš jį gali būti surengtas išpuolis. A. Brazauskas į tai ramiai reagavo. Su VSD vadovu Jurgiu Jurgeliu pasirūpinome, kad būtų sustiprinta prezidento apsauga, buvo imtasi ir kitų operatyvinių priemonių.

V. B.: Tuometis krašto apsaugos ministras Audrius Butkevičius tada atsistatydino...

A. S.: Iš manęs pasiskolinęs parkerį, kurį jam ir padovanojau, A. Butkevičius parašė tą atsistatydinimo pareiškimą. Jis neabejo-

tinai gabus žmogus, bet jam į akis kartais sakydavau: „Audriau, tu esi avantiūristas.“ Jis atšaudavo: „Aš ne avantiūristas, o „grajokas“, ir dar geras.“ Gal dėl lošėjo prigimties A. Butkevičius vėliau, sakytum, nevykusiai sulošė ir pateko už grotų. Bet tais laikais, kai jis atėjo į politiką, labai reikėjo žmonių, kurie nebijojo rizikuoti. A. Butkevičius laiku atsidūrė jam tinkamoje vietoje.

Mudu bendraudavome dalykiškai, draugiškai. Aišku, jaučiau, kad jis, kaip lošėjas, tarsi skaičiuoja, ką ir kiek man sakyti. Manau, A. Butkevičius vylėsi, kad galiu būti lyg ir atsvara per kai kurių Seimo Nacionalinio saugumo komiteto narių, ypač vadovo V. Petkevičiaus, išpuolius.

V. B.: Vienaip ar kitaip, turbūt reikėtų pripažinti A. Butkevičiaus nuopelnus išvedant rusų kariuomenę iš Lietuvos.

A. S.: Pats turėjau progą įsitikti, kad A. Butkevičius palaikė gerus santykius su tuomečiu Rusijos gynybos ministru Pavelu Gračiovu, o tai gal kiek prisidėjo prie to, kad rusų kariuomenė taip greitai išvesta iš Lietuvos.

Kai P. Gračiovas 1993 metų gegužės 18 dieną atvyko į Lietuvą, A. Brazausko nurodymu jį pasitikau prie Seimo rūmų, kur tuo metu buvo įsikūrusi Prezidentūra, ir palydėjau pas prezidentą. Dalyvavau ir jiems kalbantis. Pokalbis vyko dalykiškai, nesijautė jokios aštresnės priešpriešos. Buvo kalbama apie tarpvalstybinę aukščiausio lygio sutartį, Rusijos armijos turta, ginklus, Lietuvoje likusių rusų kariškių ir pensininkų socialines garantijas. Be kita ko, P. Gračiovas užsiminė ir apie esą per didelius mokesčius Kauno verslininko Vlodo Laurinavičiaus įmonei „Selma“, kuri Kaliningrado srityje statė gyvenamuosius namus kariškiams.

Vakare vyriausybinuose svečių namuose Z. Sierakausko gatvėje buvo surengtas priėmimas. Jame apsilankė ir su P. Gračiovu atvykę Rusijos generolai. Nepamirštamasis vaizdas, kaip svečiai,

prisipylę pilnus bokalus, maukė degtinę. Net dirbdamas kriminalinėje tarnyboje, kur irgi blaivybės dvasia netvyrojo, to nebuvau regėjęs. Prie stalo sėdėjęs vienas admiras, kuris vėliau dirbo Kalingrado srities gubernatoriumi, pasiteiravo, koks mano laipsnis. Pasakiau, kad pulkininkas. „Na, pulkininke, kodėl taip silpnai geriate? Generolu netapsite“, – pajuokavo.

Tą vakarą pajutau, kaip istorija susieja žmogaus ir jo šalies likimus. Juk priėmimas vyko toje vietoje, kur prabėgo mano vaikystė ir paauglystė. Gyvenau už to pastato tvoros ir mes, vaikai, perlipę ją bėgdavome skinti kriaušių į vadinamąjį Gedvilo sodą.

V. B.: Tai buvo unikalūs laikai, tiesa, neilgai trukę, kai net Rusijos generolai buvo draugiški Lietuvai.

A. S.: Iš tikrųjų per tą priėmimą tvyrojo smagi nuotaika. P. Gračiovą atlydėjo specialaus ryšio automobiliai. Kažkuris iš lietuvių juokais pasakė: „Kaip čia mums tokią techniką gavus!“ Gerai nusiteikęs P. Gračiovas plačiu rankų mostu, sakytum, rimtai pažadėjo: „Tai galėsime padovanoti!“ Jis paskambino B. Jelcinui, perdavė jo linkėjimus.

Girdėjau, kad A. Butkevičius priėmė P. Gračiovą taip švetingai ir vaišingai, jog derybos vyko kaip iš pypkės. Šis generolas jau tėtė silpnų Lietuvai, buvo tarnavęs Kaune ir, matyt, prisiminimai liko kuo geriausi. A. Butkevičius man pasakojo, kad kalbantis apie rusų kariuomenės išvedimą iš Lietuvos P. Gračiovas jam pasakęs: „Nesijaudinkite, išeisime, kaip sutarta. O štai estai už tai, kad nepagarbiai su mumis elgiasi, dar pakentės!“ Ir riebiai nusikeikė. Rusai neatleidžia, kai jiems atrodo, kad jų galybė pažeminama.

Aišku, rusų kariuomenė buvo išvesta ir iš Estijos, bet vėliau nei iš Lietuvos. Iš viso Rusijos daliniai iš mūsų žemės iškeliavo net anksčiau nei iš vadinamųjų socialistinio lagerio šalių. Be abejo, lemtinai prisidėjo prezidento B. Jelcino palankumas Lietuvai. Asmeniniai

geri santykiai politikoje nėra smulkmena. Visos aplinkybės mūsų šaliai susiklostė labai palankiai, jomis buvo išmintingai pasinaudota, ir jau 1993 metų rugpjūčio 31 dieną paskutinis rusų kariuomenės ešalonas išvyko iš Lietuvos.

V. B.: Tai iki šiol vienas labiausiai stebinančių Lietuvos diplomatinų laimėjimų. Daugiau tokio geranoriškumo iš Rusijos mūsų šalis nebesulaukė.

A. S.: Manau, šis greitas rusų kariuomenės išvedimas iš Lietuvos buvo bene svarbiausias įvykis po nepriklausomybės atkūrimo ir tarptautinio Lietuvos pripažinimo.

Rusų kariniams daliniams išvykus, jautėmės ramiau, o ir A. Butkevičiaus atsistatydinimas iš krašto apsaugos ministro posto, kai svarbiausias darbas jau buvo padarytas, nesukėlė sumaišties.

V. B.: Užsiminėte, kaip rusų generolas pajuokavo, kad netapsite generolu, nes silpnai geriate. Visuomenė įsitikinusi, kad bent sovietiniais laikais kriminalistai būdavo linkę padauginti alkoholio. Politikai – juo labiau. Jūs turbūt išimtis ir kriminalistų, ir politikų bendruomenėje, nes teko girdėti, kad visai nevartojate svaigiųjų gėrimų. Kaip Jums pavykdavo išvengti vaišių dirbant prezidento patarėju, vėliau Seimo komiteto pirmininku, kai reikėdavo dažnai lankytis visokiuose priėmimuose?

A. S.: Dirbdamas kriminalinėje policijoje tikrai nebuvaus abstinentas, bet jau porą dešimtmečių iš tiesų svaigalų nevartojau, o pastaraisiais metais neišgeriu nė alaus. Per priėmimus ambasadoje nelabai kas kreipia dėmesį, ko įsipylei į taurę. Sudėtingiau būdavo nuo alkoholio išsisukti per savos partijos ar valdančiosios daugumos susibūrimus. Pasibaigus sesijoms įprasta susitikti pabendrauti su taure rankoje.

Jei kas iš kolegų parlamentarų klausdavo, kodėl neįsipilu svaigiųjų gėrimų, pajuokaudavau, kad esu užsikodavęs nuo alkoholio,

o kodą pamiršau. Mėgdavau ir pasakyti, kad valstybėje kas nors visada turi būti blaivus, o pagal pareigas Seime (dirbau Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto pirmininku) man reikia priimti šią misiją.

Tiesa, lioviausi taip kalbėjęs, kai užsimiršęs juokais leptelėjau šį paaiškinimą prezidentui V. Adamkui, jam paklausus, kodėl neparagavau vyno per JAV Viduržemio laivyno vado surengtą vakarienę prieš skrydį į lėktuvnešį. Pasakiau ir nustėrau: ar neįsīzeis prezidentas išgirdęs, kad bent vienas valstybėje turi būti blaivus? Bet V. Adamkus tik šyptelėjo ir neparodė nė menkiausio susierzinimo. Vis dėlto daugiau taip nejuokaudavau.

Valstybę sukrėtę nužudymai

V. B.: Prabėgus metams po Pakaunės savanorių maišto buvo susprogdintas geležinkelio tiltas per Bražuolės upę, o 1997-aisiais nužudytas ir šias istorijas tyręs Savanoriškos krašto apsaugos tarnybos karininkas Juras Abromavičius. Iki šiol sklando visokių versijų apie tai, kiek šiuose kriminaliniuose nusikaltimuose būta politikos.

A. S.: Aišku, tai kriminalai su politine potekste. Kitų motyvų nematyti. Politinis šių nusikaltimų geluonis dar neatskleistas, kaip jau kalbėjome, tyrimas susidūrė su stipriu politiniu pasipriešinimu. Jeigu mūsų valstybė ištyrė Sausio 13-osios bylą, manau, privalėtų galutinai nustatyti ir tilto per Bražuolę sprogdinimo, ir J. Abromavičiaus nužudymo aplinkybes, išaiškinti šių nusikaltimų vykdytojus, užsakovus, kurstytojus. Tauta turi teisę žinoti visą tiesą. Tai svarbu ir Lietuvos istorijai.

V. B.: Jums dirbant Prezidentūroje, 1993 metų spalio 12 dieną Lietuvą sukrėtė dienraščio „Respublika“ vyriausiojo redaktoriaus

pavadootojo Vito Lingio nužudymas. Kaip patarėte į šį įvykį reaguoti prezidentui?

A. S.: Neblogai pažinojau V. Lingį, nemažai bendraudavome. Beje, jis man skambino gal likus vos kelioms dienoms iki nužudymo.

Kai išgirdau, kas įvyko, tai buvo taip netikėta, kad buvo sunku patikėti. Kas išdrįso? Iškart paskambinau prezidentui. A. Brazauskas pasakė, kad jau viską žino – su juo buvo spėjęs pasikalbėti vidaus reikalų ministro pavadootojas Arvydas Svetulevičius. Prezidentas liepė suaukti teisėtvarkos institucijų vadovų pasitarimą.

Paskambinau jiems visiems, dar ir tuomečiam Aukščiausiojo Teismo pirmininkui Mindaugui Lošiui. Šis kiek nustebo, kad kviečiu atvykti į pasitarimą Prezidentūroje, – esą kuo čia dėtas Aukščiausiasis Teismas? Bet išgirdęs, kad prezidentas prašo visų teisėtvarką ginančių institucijų vadovus apsvarstyti padėtį valstybėje, sutiko.

Slogus buvo pasitarimas. Visi supratome, kad nusikalstamas pasaulis taip suįžulėjo ir jaučiasi nebaudžiamas, jog jau gviesiasi dominuoti valstybėje. Aptarėme neatidėliotinus veiksmus, bet imtis kokių nors išskirtinių nepaprastųjų priemonių nebuvo planuojama.

Vidaus reikalų viceministras A. Svetulevičius (ministras R. Vaitekūnas tuo metu buvo išvykęs) pasakojo: „Mes dar nieko konkretaus nežinome. Tik buvome gavę informacijos apie „Vilniaus brigados“ vadeivų šnekas, kad jiems reikėtų keturis ar penkis žmones pašalinti. Pagal operatyvinę informaciją „brigadiniai“ savo kalbose minėję E. Bičkauską, A. Paulauską, A. Sadecką. Tai būtų kerštas ir už Prevencinio sulaikymo įstatymą.“

A. Brazauskas apstulbo: „Nieko sau! Kalbama apie žmones, kurie sėdi prie šito stalo?!“ Greitai E. Bičkauskas pradėtas saugoti.

Tiesa, man tai nebuvo didelė naujiena. Dar liepą, prieš tris mėnesius iki V. Lingio nužudymo, man paskambino senas geras draugas Vilniaus vyriausiojo policijos komisariato Organizuotų nusikaltimų tyrimo tarnybos vadovas Jurijus Britovas – nauja ministerijos vadovybė tada jau buvo spėjusi atkurti kriminalinės policijos pajėgas – ir pasiūlė susitikti. Pasitaikė karšta diena, susėdome pasikalbėti ant suoliuko Karoliniškėse. „Per Rygą atėjo negera informacija iš Dekanidzės. Jie agresyviai nusiteikę prieš valstybės žmones, kurie imasi lyderystės kovojant su organizuotu nusikaltamumu. Kažką gali regzti ir prieš tave. Pasisaugok“, – perspėjo. Bet apie tai, kad galėtų būti pasikėsinta į kokį nors žurnalistą, net menkiausios užuominos nebuvo.

V. B.: Tačiau sutelkus teisėsaugos jėgas neįtikėtina greitai pavyko išaiškinti žudikus ir jų užsakovus. Matyt, radote informatorių?

A. S.: Vertingos informacijos gavo vienas Kriminalinės policijos pareigūnas ir tai buvo pėdsakai, nuvedę prie V. Lingio žudikų ir nužudymą suplanavusių asmenų.

Be abejo, mane domino šios bylos tyrimas, bet labai tvirtai laikiausi principo – jokia būdu nesikišti į operatyvinius reikalus, konkrečius teisėsaugos veiksmus. Kol tau nepasako, tol ir nereikia žinoti. Tai aišku kiekvienam profesionaliam kriminalistui. Todėl ir dabar negaliu suprasti, kaip politikas gali paskambinti žvalgybos institucijų vadovams ir ko nors klausinėti apie jų tyrimus.